

دومین سال تحصیلی کرونایی

آغاز سال تحصیلی همیشه با جشن و شادی همراه بوده است. دانش‌آموزان در شرایط غیرکرونایی پس از چند ماه دوری از مدرسه در خانه ماندن و به تفریح، بازی و سرگرمی‌های موردعلاقه‌شان مشغول بودن، اول مهر آماده می‌شدند بار دیگر نظم‌پذیری را تجربه کنند، در ساعت معینی بیدار شوند، صبحانه‌شان را صرف کنند، لباس فرم مدرسه بپوشند، کیف و لوازم تحصیل‌شان را بردارند و به مدرسه بروند تا تحصیل کنند و سواددار شوند. مدارس هم تمیز و مرتب آماده پذیرش دانش‌آموزان بودند.

به گزارش سایت خبری پرسون، نبی‌اله عشقی‌ثانی فعال اجتماعی نوشت: کلاس اولی‌ها جست‌وجوگرانه و برخی با گریه و نگرانی دور شدن از پدر و مادر، خود را به مدرسه می‌رسانند، برای این دانش‌آموزان این اولین تجربه دور شدن از خانواده و وارد شدن به یک محیط اجتماعی رسمی بوده و هست. بچه‌ها با کنجکاوی می‌خواستند ببینند، مدرسه چگونه جایی است؟ معلم‌شان کیست؟ با چه دوستان جدیدی آشنا می‌شوند؟ مادران هم که از قبل لباس، کیف و لوازم تحصیل فرزندشان را با عشقی وافر آماده کرده بودند با وجود دغدغه دوری از فرزندشان از ته دل خوشحال بودند که فرزندشان بزرگ شده و به مدرسه می‌رود. برخی از مادران که با فرزندشان به مدرسه می‌آمدند ساعاتی را در مدرسه می‌ماندند تا فرزندشان بدون نگرانی به محیط جدید عادت کند.

معلمین و مدیران هم با همه تجربی که دارند، روز اول مدرسه برایشان خاطره‌انگیز است، خود را آماده استقبال و خوشامدگویی به دانش‌آموزان می‌کردند. اینها تجربه‌ای است که همه ما آن را گذرانده‌ایم و با آن آشنا هستیم و از آن خاطره داریم. اما سال تحصیلی جدید مثل سال‌های قبل حتی شبیه پارسال هم نیست. از مدت‌ها قبل دلشوره‌ای بزرگ ذهن اولیای دانش‌آموزان و مسئولان آموزش و پرورش را به خود مشغول کرده است. بیماری ناشناخته پیچیده، همه‌گیر و پرتلافاتی به نام کرونا اکنون نزدیک دو سال است که جهان را تحت‌تاثیر خود قرار داده است.

به طوری که مدارس، ادارات، مشاغل و همه کسب‌وکارها و فرآیندهای درمانی حتی ارتباطات خانوادگی و همه چیز را از مدار اصلی خود خارج کرده است. از مدت‌ها قبل اولیا از یکدیگر می‌پرسند آیا امسال مدارس باز می‌شود؟ یا مثل سال قبل تعطیل خواهد بود؟ آیا فرزندانمان را به مدرسه بفرستیم؟ ارزشش را دارد؟ حفظ جان فرزندانمان از درس خواندن مهم‌تر است. اگر یک سال دیگر هم به مدرسه نروند چه می‌شود؟ بمانند خانه همان از طریق شبکه شاد درسشان را بخوانند. هر کس چیزی می‌گوید حتی مسئولان هم اظهارنظرهای متفاوتی می‌کنند. مدارس باز می‌شود! نیمه‌حضوری خواهد بود! باز نمی‌شود! کارشناسان و مسئولان آموزش و پرورش هم که دغدغه اصلی‌شان فراهم کردن سازوکارهای تحصیل دانش‌آموزان است، نگران هستند. مدت‌هاست به بررسی چه باید کرد، مشغول هستند. حتی شیوه عملکرد دیگر کشورها را هم بررسی می‌کنند مسلماً هر تصمیم آنها با پرسش‌هایی از سوی جامعه مواجه می‌شود. سیاستگذاران کشور هم در این تصمیم‌گیری‌ها مداخله و اعمال نظر می‌کنند.

با وجود تلاش‌های قابل تقدیر انجام شده از سوی برنامه‌ریزان و کارشناسان و آماده کردن سیستم‌های آموزش از راه‌دور، تجربه یک‌ساله که گذشت نشان داد که روش غیرحضوری جایگزین مناسبی برای آموزش دانش‌آموزان نیست. پس در درجه اول به دنبال فراهم کردن شرایط تشکیل کلاس‌های حضوری با رعایت فاصله اجتماعی و توجه به نکات بهداشتی و مراقبتی هستند. اما برخی از کارشناسان می‌گویند رعایت فاصله اجتماعی نه تنها مشکلات و چالش‌های خود را دارد و فضای مناسب خود را می‌طلبد بلکه کنترل تماس دانش‌آموزان با یکدیگر شدنی نیست. البته خوشبختانه مسئولان می‌گویند ظرف یکی، دو ماهه آینده همه معلمان و دانش‌آموزان واکسینه می‌شوند.

با این وجود زدن ماسک ضروری است اما مساله مهم دیگر اینکه اکثریت مطلق خانواده‌ها به لحاظ اقتصادی به خصوص در مناطق محروم توانایی تهیه ماسک کافی برای فرزندانشان را ندارند. باید برای این مشکل کاری کرد. از سوی دیگر تجربه سال تحصیلی گذشته نشان داد با وجود تلاش‌های فراوان مسئولان و کارشناسان آموزش و پرورش سازوکارهای آموزش غیرحضوری هم به اندازه کفایت فراهم نیست. بسیاری از خانواده‌ها فاقد تجهیزات و امکانات مناسب برای استفاده فرزندانشان از سیستم آموزش غیرحضوری هستند.

موضوع مهم دیگر آنکه در سطوح بالاتر، دانش‌آموزان مقاطع تحصیلی متوسطه و دانشجویان برای استفاده از سیستم آموزش غیرحضوری به تبلت، لپ‌تاپ یا حداقل موبایل مناسب نیاز دارند که در کشور تولید نمی‌شود، اگرچه مصرف آن بسیار زیاد است، باتوجه به فشارهای اقتصادی وجهش فوق‌العاده قیمت‌ها تهیه آن برای اکثر خانواده‌ها میسر نیست و متأسفانه دانش‌آموزان بدان دسترسی ندارند. پیشنهاد می‌کنیم، دولت برای همه دانش‌آموزان راسا لپ‌تاپ و تبلت خریداری کند و به صورت اقساط بلندمدت در اختیار آنان قرار دهد.

ملاحظه می‌شود که کشور در شرایط خاص و ویژه‌ای برای ادامه تحصیل دانش‌آموزان و دانشجویان قرار دارد که برون‌رفت از آن نیازمند عزمی ملی برای همراهی و همکاری و پرهیز از مناقشات سیاسی می‌باشد. در چنین شرایطی از احزاب و گروه‌های سیاسی انتظار می‌رود به جای بهره‌گیری از فرصت و دست نهادن بر نقاط ضعف‌ها و مشکلات و چالش‌هایی که بسیار زیاد و رو به افزایش هم هست، برای کمک به تحصیل دانش‌آموزان، این آینده‌سازان کشور و کاهش نگرانی‌های عمومی مردم خردورزی و تشریک مساعی کنند و برای برون‌رفت از شرایط حاد فعلی به خبرگان و برنامه‌ریزان ببینند تا به یاری خدا برنامه‌های کوتاه‌مدت و بلندمدت مناسب برای فائق آمدن بر چالش‌هایی که ذکر شد، تدوین و به اجرا گذاشته شود.

همین جا سپاسگزاری کنیم از معلمین عزیزی که به ما علم و دانش آموختند و شدیم آنکه اکنون هستیم، معلمانی که با وضعیت اقتصادی بد و درآمد ناکافی با شرایط سخت زندگیشان را می‌گذرانند و دست از تلاش برنمی‌دارند، استحقاق توجه ویژه دارند. درود بر شما خدا نگهدارتان باد. از دولتی که در آغازین روزهای پذیرش مسئولیت اداره امور کشور هست، خواهش می‌کنیم و انتظار داریم حداکثر تلاش خود را برای بازبینی وضعیت حقوق این عزیزان آینده‌ساز به‌کار گیرند.

توجه: مطلب مندرج صرفاً دیدگاه نویسنده است و رسانه پرسون در قبال آن هیچ موضعی ندارد.

منبع: آرمان ملی